

Rettevejledning til opgave 1

1. Var det korrekt af retten at anvende § 222?

§ 222 vedrører omgørelse af visse kendelser og beslutninger. Bestemmelsen er i nogle tilfælde anvendt i forbindelse med sagsøgerens udeblivelse, hvor retten har afvist sagen, se U 2006.2604/2 H og U 2016.2629 V.

Retten kan undlade at lade udeblivelse få udeblivelsesvirkning med hjemmel i § 360, stk. 7. Og kan formentlig ændre en beslutning herom efter § 222.

Når der er afsagt udeblivelsesdom, kan dommen ikke ændres ved anvendelse af § 222.

Det var derfor ikke korrekt at anvende § 222.

DCR, side 383-384, 390-393, 610-611.

2. Hvilke retsmidler kunne Anders have anvendt, hvis retten ikke havde anvendt § 222?

En udeblivelsesdom kan begæres genoptaget, og den udeblevne har krav på genoptagelse, hvis begæring indgives inden 4 uger efter dommens afsigelse.

Dommen er afsagt den 16. marts, og Anders kunne derfor have nået at begære den genoptaget.

Anke kan kun ske, hvis der er sket sagsbehandlingsfejl, jf. § 369, stk. 4. Sagsbehandlingsfejlen skulle være, at der ikke er sket lovlig forkyndelse af stævningen.

Stævningen er forkyndt telefonisk for Arnold, og stævningsmanden har ved en fejl troet, at forkyndelsen var sket for Anders. Der kan alene ske telefonisk forkyndelse for sagsøgte, og telefonforkyndelsen er derfor ikke lovlig.

Anders har efter opgaveteksten ikke set stævningen i sin E-boks, og kravene til forenklet digital forkyndelse er derfor ikke opfyldt, jf. § 156 c.

Endelig er der ikke grundlag for at antage, at Anders på andet grundlag skulle være blevet bekendt med stævningen, sml. § 163, stk. 2.

Der er derfor sket en sagsbehandlingsfejl ved at afsige udeblivelsesdom uden forkyndelse.

Ankefristen er 4 uger regnet fra dommens afsigelse, jf. § 372. Ankefristen kan derfor overholdes.

DCR, side 337-339 og 390-393.

3. Skal sagen afvises på grund af voldgiftsklausulen?

Der er ikke – og har ikke været – anlagt en voldgiftssag trods parternes aftale om behandling ved voldgift.

Retten kan i disse tilfælde prøve indsigelsen om voldgiftsbehandling fuldt ud, jf. VL § 8.

Twisten kan som udgangspunkt afgøres ved voldgift, og der er ikke noget, der tyder på, at voldgiftsaftalen i øvrigt skulle være ugyldig. Udgangspunktet er derfor, at der skal ske voldgiftsbehandling.

Ophævelsen af aftalen betyder ikke, at tvister ikke skal afgøres ved voldgift.

Ved voldgift skal parterne stille sikkerhed for sagens behandling, og hvis en part ikke stiller en krævet sikkerhed, kan sagen afvises fra voldgift. I sådanne tilfælde kan den anden part anse voldgiftsaftalen for bortfaldet og indbringe sagen for domstolene, jf. U 2009.248 Ø.

Anders meddelte Carl, at han ikke ville være i stand til at stille sikkerhed. Spørgsmålet er, om dette kan sidestilles med manglende sikkerhedsstillelse. Dette er næppe tilfældet, selv om det ville have nødvendiggjort, at Carl havde indledt voldgift for at konstatere, at sikkerhed ikke blev stillet. Diskussionen og ikke resultatet er afgørende.

Med antagelse af at meddelelsen fra Anders ikke er tilstrækkelig, skulle retten afvise sagen.

DCR 189-190, 596-597

4. Skal Anders have medhold i påstanden om afvisning på grund af manglende værning i Danmark?

(Ved besvarelsen skal det forudsættes, at voldgiftsaftalen anses for bortfaldet)

Det er nødvendigt først at fastlægge, om retsgrundlaget er retsplejelovent eller Domsforordningen. Det afgørende er bopælen for Anders på tidspunktet for sagens anlæg, jf. § 348, jf. § 235 hhv. DF artikel 4.

Det fremgår, at Anders er flyttet til Hamborg den 15. januar 2018, og stævningen er indgivet den 1. februar 2018. Anders var således flyttet, før stævningen blev indgivet, og der er intet, der tyder på, at Anders alene er flyttet pro-forma.

Værningsspørgsmålet skal derfor afgøres efter domsforordningen, og der er alene værning i Danmark, såfremt et af undtagelsesværningene kan anvendes.

Der er tale om en investeringsaftale, hvor Carl har hævet og kræver sit lån retur. Dette er et kontraktretligt spørgsmål, og deliktsværning (artikel 7, nr. 2) kan derfor ikke komme på tale (uanset om Anders har snydt).

Der er ikke tale om levering af varer eller tjenesteydelser, og artikel 7, nr. 1, litra b, anvendes derfor ikke.

Det afgørende er derfor artikel 7, nr. 1, litra a, og dermed er der værning ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, skal opfyldes. Det er Carl, der gør et tilbagebetalingskrav gældende.

Opfyldelsesstedet for dette krav afhænger af lovvalget, og det kan ikke forventes, at de studerende kan redegøre for lovvalgsreglerne. Hvis dansk ret anvendes, vil det være et pengekrav, der skal opfyldes hos kreditor, og dermed vil der være værning i Sønderborg.

DCR, 198-201, 223-226.

Rettevejledning til opgave 2

1. Burde retten have afsagt dom i den første sag?

Hansen har alene fremsat påstand om 55.000 kroner, og SørensenByg ApS tager bekræftende til genmæle overfor den påstand. Da Hansen således har fået fuld medhold, er der som udgangspunkt ikke noget grundlag for at fortsætte sagen, men Hansen ønsker at forhøje påstanden.

Der foreligger et konkret forbehold for at forhøje påstanden, men det kan ikke tillægges afgørende betydning, sml. Den civile retspleje, s. 628 f. Sagens forberedelse er ikke slut, så der er som udgangspunkt fri adgang til at fremkomme med nova, og der er en rimelig begrundelse for Hansens fremgangsmåde. Han kan først opgøre sin påstand, når der har været gennemført et syn og skøn. SørensenByg ApS bør således ikke kunne afskære yderligere krav ved at tage bekræftende til genmæle overfor den foreløbige påstand.

Retten burde således ikke have afsagt dom i den første sag.

2. Burde retten have tilladt SørensenByg ApS at fremsætte påstanden om afvisning?

Der er tale om en formalitetsindsigelse, der kan føre til sagens afvisning – nemlig negativ retskraft. Da påstanden i sagen er på 45.000 kroner, er der tale om en småsag, men der er ikke i småsagsprocessen særlige regler om formalitetsindsigelser. Det er således de almindelige regler, der skal anvendes, jf. FM 2009.52 V og Den civile retspleje, s. 404

Denne indsigelse skal fremsættes i svarkriftet, jf. retsplejelovens § 351, stk. 4. Da Hansen protesterer, skal det afgøres efter retsplejelovens § 358, stk. 2, jf. stk. 6, om retten skal tillade den fremlagt. Påstanden om afvisning er fremsat allerede på det forberedende retsmøde, jf. Den civile retspleje, s. 373 f., og Hansen har været selvmøder frem til det tidspunkt. Retten bør derfor efter en samlet vurdering, jf. retsplejelovens § 358, stk. 6, tillade påstanden fremsat.

3. Burde retten have givet SørensenByg ApS medhold i påstanden om afvisning?

Det skal i forbindelse med dette spørgsmål forudsættes, at SørensenByg ApS fik tilladelse til at fremsætte påstanden om afvisning.

SørensenByg ApS påstår sagen afvist, idet der allerede er taget endeligt stilling til spørgsmålet om fugt i tagkonstruktionen. Det er nærmere bestemt en indsigelse om negativ retskraft, der bygger på principper om udstykning, jf. Den civile retspleje, s. 625 ff. Kravet vedrørende det mangelfulde arbejde og kravet vedrørende den eventuelle følgeskade hviler begge på aftalen mellem Hansen og SørensenByg ApS om at opføre murene. Der kan således ikke ske udstykning, jf. U 2010.1431 H, og den nye sag skal derfor som udgangspunkt afvises.

De studerende bør dog diskutere, om de særlige omstændigheder i forbindelse med den første sag fører til et andet resultat. Sagsøger udstykkede i U 2010.1431 H selv kravene, mens sagsøger i opgaven blev tvunget til at udstykke kravet, idet retten traf en forkert afgørelse. Retten bør således henset til de konkrete omstændigheder ikke give SørensenByg ApS medhold i påstanden.

4. Bør der udmeldes nyt syn og skøn ved en ny skønsmand?

Der er tale om en småsag, og det er derfor ikke forkert at overveje, om retten ikke i stedet skulle have fulgt fremgangsmåden i retsplejelovens § 404 – der ikke henviser til retsplejelovens § 209 – men der kan også gennemføres syn og skøn under en småsag.

De studerende skal således diskutere de forskellige led i retsplejelovens § 209, jf. Den civile retspleje, s. 542 f.

Nielsen har for det første tilsidesat princippet om kontradiktion, idet SørensenByg ApS ikke var tilstede under besigtigelsen. Hansen havde dog ikke mulighed for at påvirke Nielsen, idet Hansen med det samme forlod stedet. Der er således tale om en indsigelse, der som udgangspunkt kan begrunde et

nyt syn og skøn ved en anden skønsmand, men i det konkrete tilfælde er det mere nærliggende blot at lade Nielsen foretage en ny besigtigelse med parterne, så han kan høre parterne m.v.

SørensenByg ApS peger endvidere på nyere forskning om årsagerne til fugt, der kan føre til et andet resultat. Når der således er forskellige faglige opfattelser, kan det begrunde et nyt syn og skøn ved en anden skønsmand.